Sygn. akt IV U 920/17

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	sekr. sądowy Monika Świątek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 kwietnia 2018 r. w S.

odwołania J. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 24 listopada 2017 r. Nr (...)

w sprawie J. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo J. G. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 29 października 2017 roku do dnia 31 października 2018 roku.

Sygn. akt: IV U 920/17 ***UZASADNIENIE***

Decyzją z 24 listopada 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił J. G. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując, że u ubezpieczonego nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożył J. G. wnosząc o jej zmianę i ustalenie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazał, że po wypadku w maju 2016r. odczuwa ból w ramionach i prawej ręce, a także ból prawego biodra. Po konsultacji ze specjalistami – neurochirurgiem i ortopedą został skierowany na operację kręgosłupa szyjnego oraz operację prawego biodra. Ponadto od kilku lat cierpi na boreliozę oraz nadciśnienie tętnicze. Powyższe schorzenia uniemożliwiają mu wykonywanie pracy kierowcy autobusu, również ze względu na bezpieczeństwo pasażerów (odwołanie k.1 akt sprawy).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 17 listopada 2017r., która nie stwierdziła u ubezpieczonego niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.2-3 akt sprawy).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony J. G. do 28 października 2017r. uprawniony był do świadczenia rehabilitacyjnego (decyzja z 1 sierpnia 2017r. o przyznaniu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego do 28 października 2017r. k.18 akt o świadczenie rehabilitacyjne).

W dniu 29 września 2017r. ubezpieczony wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (wniosek z 29 września 2017r. k.1 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczonego na badanie przez lekarza orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 23 października 2017r. ustalił, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie lekarza orzecznika z 23 października 2017r. k.14 akt rentowych). Na skutek sprzeciwu ubezpieczonego od powyższego orzeczenia lekarza orzecznika ubezpieczony skierowany została na badanie przez komisję lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 17 listopada 2017r. ustaliła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (sprzeciw ubezpieczonego od orzeczenia lekarza orzecznika ZUS k.27 akt rentowych – tom dokumentacji medycznej i orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z 17 listopada 2017r. k.16 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 24 listopada 2017r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja z 24 listopada 2017r. k.22 akt rentowych).

Ubezpieczony ma niespełna 57 lat i wykształcenie zawodowe w zawodzie mechanik samochodowy. Ubezpieczony nie pracował w wyuczonym zawodzie, przez cały okres aktywności zawodowej pracował jako kierowca m.in. w (...) w S., w (...) -Logistyka Sp. z o.o. w S., a ostatnio – w okresie od 18 listopada 2013r. do 31 grudnia 2016r. jako kierowca autobusu o licznie miejsc powyżej 15 w przedsiębiorstwie (...).J. W K. (świadectwa pracy oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu k.6, 9-10, 12-13 akt rentowych).

Ubezpieczony cierpi na boreliozę stawową, nadciśnienie tętnicze, zaburzenia lipidowe, zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego oraz zmiany zwyrodnieniowe stawu prawego biodrowego. W 2012r. ubezpieczony przeszedł operację zespołu cieśni prawego nadgarstka, a w maju 2016r. uległ wypadkowi wypadając z autobusu i doznając urazu kręgosłupa okolicy lędźwiowej. Badanie ortopedyczne wykazuje u ubezpieczonego m.in. bólowe ograniczenie ruchów kręgosłupa szyjnego, znaczne ograniczenie ruchomości barku prawego oraz biodra prawego, chód z utykaniem na kończynę dolną prawą. Stan narządu ruchu ubezpieczonego, a w szczególności ograniczenie ruchomości stawu biodrowego prawego ze znacznym bólem oraz ograniczenie ruchomości kręgosłupa szyjnego kwalifikują ubezpieczonego do leczenia operacyjnego stawu biodrowego prawego (totalnej protezoplastyki), a także leczenia operacyjnego kręgosłupa szyjnego. Opisany stan powoduje z kolei, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, tj. niezdolny do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami – pracy kierowcy, przy czym niezdolność ta istnieje od 28 października 2017r., a przewidywany termin trwania tej niezdolności to październik 2018r. (opinia biegłych ortopedy, neurologa, kardiologa i specjalisty chorób zakaźnych k.11-18 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego J. G. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2015r., poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie ubezpieczenia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania ubezpieczenia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a częściowo

niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonego od decyzji organu rentowego odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało w pierwszej kolejności ustalenia, czy u ubezpieczonego istnieje niezdolność do pracy i jakiego stopnia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z zakresu ortopedii, neurologii, kardiologii oraz chorób zakaźnych. Sporządzona na tę okoliczność opinia zespołu biegłych dała podstawy do ustalenia, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy, a zatem nie może wykonywać pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami ,tj. pracy kierowcy, przy czym niezdolność ta istnieje od 28 października 2017r., a przewidywany termin trwania tej niezdolności to październik 2018r. W złożonej opinii biegli wskazali, że za orzeczeniem o częściowej niezdolności ubezpieczonego do pracy przemawia stan narządu ruchu ubezpieczonego, w szczególności prawego stawu biodrowego oraz kręgosłupa szyjnego, które upośledzają sprawność ubezpieczonego w stopniu uniemożliwiającym nie tylko wykonywanie pracy, ale również codzienne funkcjonowanie. Schorzenia te wymagają ponadto leczenia operacyjnego i jak ustalił Sąd, już po wydaniu opinii przez biegłych, ubezpieczony przeszedł zabieg protezoplastyki prawego stawu biodrowego i obecnie przechodzi rehabilitację (skierowanie do szpitala k.15 akt sprawy i wyjaśnienia ubezpieczonego k.35v akt sprawy).

Analizując powyższą opinię biegłych Sąd doszedł do przekonania, że stanowi ona wiarygodny dowód w sprawie, gdyż wydana została przez specjalistów z zakresu schorzeń występujących u ubezpieczonego, a ponadto poprzedzona była analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonego i jego badaniem. Opinia jest spójna i należycie uzasadniona, nie przy tym kwestionowana przez żadną ze stron.

W ocenie Sądu niesporne jest to, że ubezpieczony spełnia pozostałe przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, tj. legitymuje się co najmniej 5-letnim okresem ubezpieczenia w 10-leciu przed powstaniem niezdolności do pracy, a częściowa niezdolność do pracy powstała w okresie, o którym mowa w art.57 ust.1 pkt 3 ustawy emerytalnej (vide: karta przebiegu zatrudnienia ubezpieczonego k.20 akt rentowych).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477^{14}§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku, przy czym datę początkową prawa do renty Sąd ustalił od dnia następnego po ustaniu prawa ubezpieczonego do świadczenia rehabilitacyjnego ,tj. od 29 października 2017r. - art.100 ust.1 ustawy emerytalnej.